

Aturada carnal

El dia 18 de març, el barri Xino de València apareix brut. Enmig del carrer, tenyeixen l'asfalt de sang unes restes de carn crua, uns fetges de mamífer que algú ha deixat per a alimentar gats rodamóns. Una prostituta descalça cavalca sonàmbula sobre un cavall d'heroïna. Xafa la carn amb peus i tendons clavetejats de punts rojos que una xeringa ha tatuat. Arrossegant els trossos d'animal, deixa un rastre carmesí de corbes i recetes, una ruta drogada. Com cridada per veus d'un tam-tam vudú, desapareix en un cantó, doblegant-se en arcades, expectorant un torrent de bilis.

Altres prostitutes velles i joves deixen les pensions. Troten pels carrers barrejant-se amb ionquis i amb traficants immigrants del nord d'Àfrica. Els badalls i la desgana dominen un dia incipient amb ecos de masclets. A poc a poc, clients gerontocràtics comencen a arribar-hi. Són gent sense família, sense conjuntura ni tangent temporal. No importa que siga falles, ni Setmana Santa ni festa de precepte. Importa que la pensió arribe per pagar les 2.000 ptes. que faciliten una dosi d'urgència de comerç carnal. Una rutina mercenària en una barriada plena d'éssers animalitzats per l'heroïna. Els efectius de la policia escorcollen drogoaddictes de pell groguenca. Són dies nefastos per a la prostitució en general i per al Xino. El barri ha arribat a la seua màxima deixadesa. Trenta anys abans, les falles eren la glòria de les putes. Cavallers amb havans i ganes de gresca es passejaven pels carrers omplint de diners el sexe de les xiques. Meretrius de tot l'estat peregrinaven olorant el perfum de les butxaques plenes. Però el malbaratament de bitllets ha estat oblidat en l'actual atmosfera de claveguera:

Contràriament al que pensen molts, el sector de la prostitució viu les falles com un període econòmicament letàrgic on els clients desapareixen per dedicar-se a la família i a les mascletades. EL TEMPS ofereix un panorama de les conseqüències de la festa per a les professionals del més esquinçat comerç corporal.

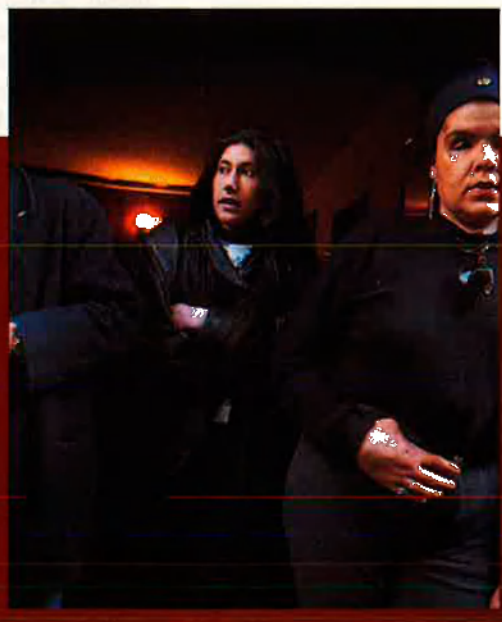
—Quina quantitat de diners es guanyaven! Mira ara. En falles la gent ja no ve per ací. Només s'acosten els que no tenen a ningú, els gossos abandonats.

La vella prostituta acaba de parlar. Escopeix saliva verda en unes ulleres d'enorme augment i les neteja amb un mocador blau amb taques blanques i espeses. En falles, el Xino mor. El foc crema l'economia dels seus supervivents. I tan sols resten els calfreds i la suor del *mono* en les bosses buides dels figurants d'un escenari de lament. Moren també els *night-clubs* i les seues lluentons d'intercanvi corporal. Una fantasia de sorollosos castells de pólvora esborra el maquillatge de treball de la carn de transacció.

Sequera als 'night-clubs'. Segons informes de la Cambra de Comerç, la temporada de falles fa que 2.700 milions de pessetes passen a les carteres dels comerços ciutadans fixos i eventuals. El sector de la prostitució, en canvi, veu fugir els guanys habituals. Ni iniciatives com congressos sobre la prostitució, ni les paraules reivindicatives vessades en tot Europa per Carla Corso, representant de les prostitutes italianes, ni els exhaustius discursos de Gil Pheterson, sociòloga nord-americana i cofundadora del Comitè Internacional pels Drets de les Prostitutes, poden solucionar la complexitat, els maldecaps i les fluctuacions que afecten les persones dedicades a la prostitució. Un conjunt que en festes és, encara més que la resta de l'any, la cara eclipsada del sol:

Les putes del Xino valencià componen un conjunt decadent en una pintura de singular desolació. Al llarg d'una existència inquietant i arrossegada, hi ha èpoques en què guanyar-se el jornal es complica enormement: les falles, per exemple.

—Jo me'n vaig vindre de Brasil perquè em va dir una amiga que els valencians follaven molt, sempre estaven amb xiques. I és de veres, però no en falles. En festes, els tios no fallen perquè van amb la família, mengen xocolata i bunyols. Dies després, tornen i et conten quant et trobaven a faltar... Així cada any.

La brasilera Mayte s'ajusta uns petits pantalonets (*shorties*, els anomena ella amb el mateix afecte que un pilot pronuncia el nom del seu Fórmula-1 més preuat, la seua màquina de triomf millor engreixada) i fa cara de fàstic mentre l'elegant club on alterna tanca portes. Ningú no ha pagat les 15.000 pesetes a canvi de les quals ella assegura un ritu de luxúria amazònica. La caixa de la barra no ha estat tecljada pel cambrer. No ha pagat ningú les 4.000 pesetes que costa compartir una ampolla petita de cava ni les 2.000 que costa que una xica bega un *ginger-ale* i cree una pantomima d'atencions i desig. Els dies 18 i 19, la majoria dels locals de xiques tanquen a València. No poden competir amb els monuments fallers de cartó. Són dies de passeig i de família, de beguda i de paella. Els contactes per diners s'aparquen. Progressivament, des de la postguerra, ha anat canviant la tendència. Llavors una festa important era el reclam per a portar turistes i prostitutes immigrades no sols al barri Xino, sinó també als bordells més diversos. "Vivim temps conservadors. Amb Franco, qualsevol excusa era bona per gastar els diners amb les que *servíem*. Ara és el contrari. Els clients madurs dediquen les festes a les dones i als fills, i els joves a muntar gresca pels carrers. A més, avui qualsevol xic es lliga una nena i carda eixa mateixa nit, i en falles encara amb més facilitat." Així resumeix trenta anys de carrera Toni, antiga prostituta transformada en encarregada de dos coneguts clubs de la ciutat. En el seu mig segle d'edat, assegura que ho ha vist tot, que ho ha fet tot: "La prostitució de club s'ha normalitzat. Ni macarres, ni drogues. Això potser es dóna en el Xino o en els

La prostitució en falles es nodreix de clients especialment desemparats. Per a ells, les festes signifiquen poc més que un soroll molest.

Des de fa uns anys la morfologia del barri Xino ha canviat. Els immigrants africans que es dediquen al proxenetisme i al tràfic d'heroïna, la droga més consumida per les prostitutes de carrer, l'han transformat.

clubs de carretera, no a la ciutat. Les meues xiques són netes, i els clients es porten bé, ja no demanen *números* estranys. Vénen, beuen, follen, se'n van. Sense embolics." Diu que distingits periodistes i escriptors han intentat que els pose al dia sobre la prostitució a València: "Jo sóc una històrica. Fa 30 anys només érem quinze en tota la ciutat. Ara, les xiques són centenars, cada dia més. No hi ha treball "normal", i una xicona només es pot guanyar diners als bars de cambres, no tenen família, o si en tenen, són famílies tèrboles, i acaben dedicant-se a aquesta història. Algunes també ho fan per vici, perquè porten el vici dins de la sang. Les més faves, o les que es troben més soles, es busquen macarra, però són la minoria. La majoria van pel seu compte." Toni ha passat les falles com un mal tràngol on no es guanya un duro. Però el 21 de març, la cosa ja millora: en una gran cambra del club, tancada i insonoritzada, es couen energies accelerades. Toni obre un poc la porta i deixa veure un Mecano humà, una escena porno: sota llums de disco-teca, més d'una dotzena de cosos copulen en diferents posicions formant triangles isòsceles i formes polièdriques. Un *bolero* de Moncho ofega els gemecs i les rialles. Una xica nua obre la porta de bat a bat i deixa la cambra, saludant i netejant-se els llavis amb un mocador de paper. "Deixa-la passar, va a per més preservatius. Els de dins són una colla d'amics que fan una orgia amb unes xiques. Es nota que s'ha acabat la diversió mirant falles. Però, fill, la crisi no perdona. Abans les orgies que es feien ací no les muntava ni el Calígula aquell. Ara no hi ha diners per a tant."

L'aspror del Xino. A diferència dels clubs, el Xino no tanca per falles. L'absència de clients habituals no és prou per fer que es queden a casa les bagasses veteranes i, menys encara, les ionquis, que arriben a practicar sexe amb més d'un home alhora per poder fumar un cigarret d'heroïna. Les professionals caminen barrejant-se amb turistes que cerquen casals fallers sense saber on s'han ficat. Són ionquis i traficants els arbres més nombrosos en un bosc d'amargura. El Xino és la zona on la ciutat llança les seues gàrgares, l'escaló més baix de la prostitució i el tràfic de drogues, la UVI de la vena i el penis: la desesperació. Dels 1.719 casos de sida

registrats al País Valencià, molts s'han originat ací per transmissió sexual o intravenosa. Les prostitutes del barri han tingut al llarg de molts anys una lluita diària afegida per convèncer els clients que els traficants i consumidors de *cavall* són majoritàriament inofensius, que no han de deixar d'acudir per ells. Quan passen festes, Mari Carmen, una felliniana i rotunda cortesana dels carrers, es tranquil·litza. "Cristo, no saps el que és no guanyar una pesseta al dia." Al seu costat, Manuela, de 63 anys i més de quaranta en la

ARXIU

professió, exclama que les falles són l'última punyalada per a la competència que fan alguns transsexuals i les *belle de jour*, mestresses de casa que es guanyen un sobresou prostituint-se a preu de ganga. Manuela era monja fins que un dia va canviar els hàbits per la minifaldilla i els cantons:

—Et jure que no recorde com vaig pasar de monja a puta. Imagine que vaig perdre la pista a Déu.

Envoltant la conversa, se sent el xerric de la cadira de rodes d'un vell paraplèxic. "Sempre està per ací, no li importa en qui se'n va, si és ionqui o no. L'únic que vol és que les xiques li facen cas", diu Manuela. Al seu costat camina una dona de raça negra, prima i amb els ulls amerats en un bany escarlata. Va vestida amb un xandall i sembla eixida d'una tomba oberta del Carib. A les galtes duu marques com escates que recorden la lepra i les plagues. Mari Carmen arrufa una cella i torna a parlar amb tot escèptic i sec:

—No saps les ganes que tenia que passaren les falles. Prompte tornarà un client generós que de vegades es presenta amb un maricó o amb un transvestit i vol que follem tots junts. A mi al principi tota aquesta porcada em feia riure, no podia muntar-me-ho amb ells. Però a tot s'ha fet una ja, la vida és tan estranya...

Les dues meques recorden temps passats, pallisses rebudes i com el Xino ha anat degradant-se. L'existència del barri és la seua, i les ferides de les putes veïnes, el seu dolor. Quan els preguntem si creuen que la política podria resoldre les situacions que les defineixen, una jove companya intervé:

—Els polítics? Quan treballava en un club, vaig estar una vegada amb un tio que ara és senador de dretes i no servia ni per a follar. Gent com eixa, vols que ens arregle la història? Ho dubte, ho dubte molt. **Joan M. Oleaque**

Quan arriben falles, els 'night-clubs' acostumen a tancar portes i entren en coma estacionari, mentre esperen que l'endemà de Sant Josep retorne els clients que s'han perdut entre la pólvora. No succeïx el mateix amb les putes de cantó, que, enmig dels castells d'artifici i els bunyols, intenten fer diners amb passavolants despistats.